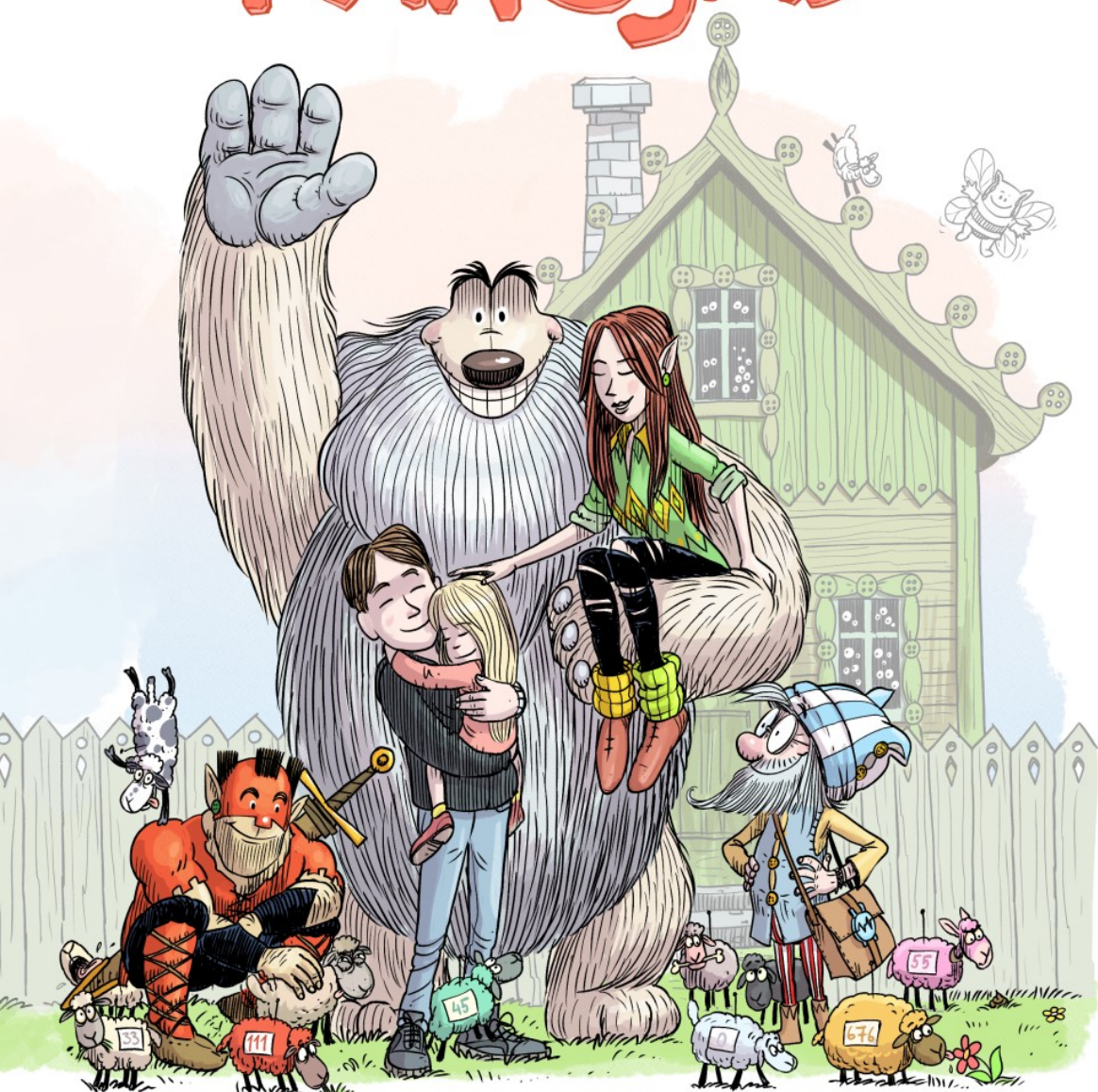

HEIKI VILEP
UNENÄGUDE
KAITSJAD

Autoriõigus teosele © Heiki Vilep
www.vilep.com

Illustreerinud: Ott Vallik
Kujundanud: Heiki Vilep
Küljendanud: Margus Nõmm
Kirjastanud: A-Disain OÜ
Trükkinud: Trükikoda Greif
ISBN: 978-9949-7329-1-3
Raamatu ilmumist toetasid:
Eesti raamatukogud,
Tartu Lõunakeskus ja Astri Grupp

Headus ja kurjus

Minu nimi on Villiam. Tahan teile rääkida loo sellest, kuidas minust sai Unenägude Kaitsja. Ei, mitte see indiaanlaste ümmargune rippuvate sulgedega riistapuu – see on unenägude püüdja. Minust sai ehtne, lihast ja luust Unenägude Kaitsja.

Aga enne, kui sukeldume seiklustesse, tutvustan teile pisut seda maailma, kuhu tahan teid kaasa võtta. Räägin headusest ja kurjusest, sellest, kust tulevad unenägudesse hirmud. Ja otse loomulikult teen teid tuttavaks unilastega.

Nii kaua, kui inimesed mäletavad, on headus ja kurjus alati olemas olnud. Nad lihtsalt on. Nagu on must ja valge, nagu on sõbrad ja vaenlased, nagu on soe ja külm.

Kust headus ja kurjus tulevad, seda ei tea päris täpselt keegi. Arvatakse, et sündides on kõik lapsed head. Ja et kurjus tuleb mõnede sisse alles ajapikku, läbi hirmude.

Kust siis tulevad unenägudesse hirmud?

Teatakse rääkida, et kusagil Unedemaal on kaks riiki – Ilusate Unede Kuningriik ja Koledate Unede Kuningriik. Ilusate Unede Kuningriigis elavad head une-mehikesed – unilased, kelle kuningaks on Tema Majesteet Headus. Unedemaa rahvas kutsub teda

hellitusnimega Suno, mis viitab päikesele.

Koledate Unede Kuningriigis aga elavad koledad hirmud ehk hirmikud ja nende valitsejaks on Tema Koledus Kurjus ise. Tema nimeks on Hortimo, mis on juba iseenesest kole nimi.

Koledad hirmud ehk hirmikud käivad laste unenägudes kollitamas ja kurje mõtteid külvas. Head unilased on aga need, kes hirmikute kahjutööd heaks püüavad teha. Nad ei suuda küll alati kõiki lapsi pärast ärkamist hirmusid täielikult unustama panna, aga suudavad siiski panna uuesti headusse uskuma.

Unilased saavad jõudu laste naeratustest ja naermisest. Iga kord, kui laps läbi une naerab või vähemalt naeratab, süttib Ilusate Unede Kuningriigi taevas uus täht. Kui mitu last korraga unes naeratavad või naeravad, süttib mitu tähte ja need tähed teevad imekaunist tähe-tantsu. Tantsu käigus puistavad nad taevast alla tähetolmu. See tolm kujutab endast väga-väga peenikest liiva. Liiva koguvad unilased kokku ja puistavad lastele, kel und ei tule, silma. Unedemaa tähetolm olla maailma kõige parem unerohi. Tähetolmul on veel teisigi häid omadusi. Nimelt paneb ta vilja hoogsasti kasvama ja temast saab teha ka maitstvat tähejooki. Kui lapsed üldse läbi une ei naeraks ega naerataks, sureksid unilased nälga. Seepärast ongi laste naer unilaste olemasoluks nii tähtis.

Hirmud elavad nutust ja karjetest. Iga kord, kui laps läbi une nutab või karjab, sajab Koledate Unede

Kuningriigis taevast alla tumedaid kleepuvaid tilkasid. Kui mitu last korraga unes nutavad või karjatavad, sajab Koledate Unede Kuningriigis musta kleepuvat vihma.

Sellest mustast ja kleepuvast vihmaveest valmistavad hirmikud kole-marmelaadi ja kole-jooki, mida nad magavate lastele suhu sokutavad.

Kole-marmelaad ja kole-jook aitavad lastes paremini kurjust sünnitada. Hirmikud ise toituvadki kole-marmelaadist ja kole-joogist. Mustast ja kleepuvast vihmast saab veel teisigi koledaid toite valmistada, aga

need on nii koledad, et hirmikud isegi mõnikord söögi välja oksendavad. Kui lapsed üldse läbi une ei nutaks ega karjataks, sureksid hirmikud nälga.

Maja

Olin siis viiene, kui leidsin igal ööl unenäos end sellest majast. Majast, kus trepid muutusid pehmeks ja laed ähvardasid kaela vajuda. Majast, kus elasid Nurgatagused ja Voodialused, Kirvemees ja tulnukad. Kus kappides varitsesid Kapikollid ja vannitoas elas Torukoll.

Ma olin nende kõigiga juba harjunud ega kartnud neid enam. Ja kuna neil minu hirmutamine ei õnnestunud, mängisid nad vahel igavusest kaarte, vahel padjasõda, vahel peitust või tagaajamist.

Unenäos ei olnud sellest majast võimalik lahkuda. Uksed ja aknad ei avanenud. Ja iga kord, kui leidsin nurga, kus rahulikult redutada, saabus kohale Hortimo – Tema Koledus Kurjus ise. Ta imbus varjuna seintest ja lagedest ning lõi oma hambad uksepiita või diivani seljatoe sisse ja tihtipeale ei saanud neid sealt enam hästi kätte. Neil hetkedel püüdsin rünnata, aga kõik esemed, millega teda löin või viskasin, tungisid temast läbi nagu uduloorist.

„Ma saadan su ära Varjude riiki, igavesse pimedusse,” ähvardas Hortimo ja naeris õõnsalt.

See kõik lõppes ühel ööl, mil ärkasin taas üleni higisena. Voodi serval istus ema ja vaatas mind murelikult. Ta silitas mu pead ja lausus vaikselt:

„Sa pead pildi joonistama! Pildi, millel on Unenägude Kaitsja, kes võidab unenäos su kõige suuremad hirmud. Ja selle pildi pead sa riputama voodi kohale, et ta oleks alati olemas.”

„Lumo!” teadsin ma kohe, „minu Unenägude Kaitsja pärisnimi on Lumo!” Kust see teadmine ja see nimi tulid, ei oska ma siiani öelda.

Joonistasin üles Lumo alistamas Hortimot. Lumo oli suur ja tugev sõdalane, kelle kätest väljus pimestavalt hele energiavoog. See voog surus Hortimo põlvili ja lagundas ta mustaks lendlevaks liivapilveks.

Riputasin pildi seinale ja enam ei sattunud ma oma unenägudes sellesse kummalisse majja. Ajapikku ununes ka Hortimo, ununesid Nurgatagused ja Voodialused, Kirvemees ja tulnukad, Kapikollid ja Torukoll.

Muutumine

Möödus aastaid. Ma olin nüüd vanem ja kartmatum. Üha vähem uskusin ma, et Lumo oli see, kes peletas mu öödest õudusunenäod. Märkamatult rändas pilt voodi kohalt suurde pappkarpi teiste lapsepõlves joonistatud piltide sekka ja ma keskendusin maailma

tundmaõppimisele. Leidsin, et maailm ei olegi koht, kus alati hea võidab kurja, nagu muinasjutus. Olin jõudnud arusaamisele, et tihti peab olema just halb, et elus edasi jõuda. Et tark kurjus võib olla kasulikum lihtsameelsest headusest. Muutusin kõike kaaluvaks ja kalgiks.

Otsin õele jäätist ja võtsin talt ära kogu tema kogutud taskuraha. Ta, vaeseke, ei osanud ju veel raha lugeda. Vanainimesi ma üle tee ei aidanud, astusin neist mööda, teeseldes, et ei näe neid. Koolis tõukasin nõrgemaid pikali ja tegin saamatute kulul nalja. Kokkuvõttes olin ju lahe kutt, aga kõik see lahedus kippus tulema kellegi arvelt. Enamus lapsi tundusid nii abitud ja rumalad. Mul ei olnud südamesõpru ja ma ei unistanud eriti millestki. Olin muutunud.

Ühel päeval, mil ema tegi põhjalikku korrastustööd kappides ja sahtlites, leidis ta karbi minu lapsepõlves joonistatud piltidega. Vaatasime neid väikese õega ja sattusime siis sellele, kus Lumo muutis Hortimo mustaks lendlevaks liivapilveks. Mu suu kiskus vägisi muigele.

Võtsin musta pliiatsi ja joonistasin Hortimole kilbi, mis peegeldas Lumo kätest väljuva energiavoo tagasi. Lumo sulas selles heledas valguses paberiga ühte ja Hortimo seisis võidukalt oma öömustas rüüs keset pilti. Õde haaras joonistuse ja toppis selle kiiruga teiste alla.

Ma ei omistanud pildi muutmisele mingit tähtsust, kuni ühel ööl juhtus midagi, mis muutis kogu mu ülejäänud elu.

Elise

Elise, mu väike õeke, ei saanud enam unest ärgata. Ta vähkres voodis ja loopis tekki pealt. Tal ei olnud palavikku, ta ei olnud haige. Ilmselgelt vaevas teda õudusunenägu.

Kuidas me ka ei püüdnud emaga teda äratada – kõik oli asjata. Elise ei ärganud. Ema kutsus kiirabi ja õde viidi ära.

Kui ma segaste tunnetega oma tuppa läksin ja voodisse pikali viskasin, kõnetas mind korraga keegi.

„Hortimo on varjusurmast ärganud,” ütles tilluke

triibulise mütsiga mehike.

„Kes sina selline oled ja kuidas sa siia said?” küsisin.

„Ma olen Une-Mati,” tutvustas end mehike. „Panen lapsi magama, tead küll. Aga kahjuks ei ärata. Ma ei saa Eliset üles äratada.”

„Mida sa siis teed siin?” küsisin.

„See, et ma ei saa äratada, ei tähenda, et ma ei saa aidata.”

„Miks sa siis ei aita?”

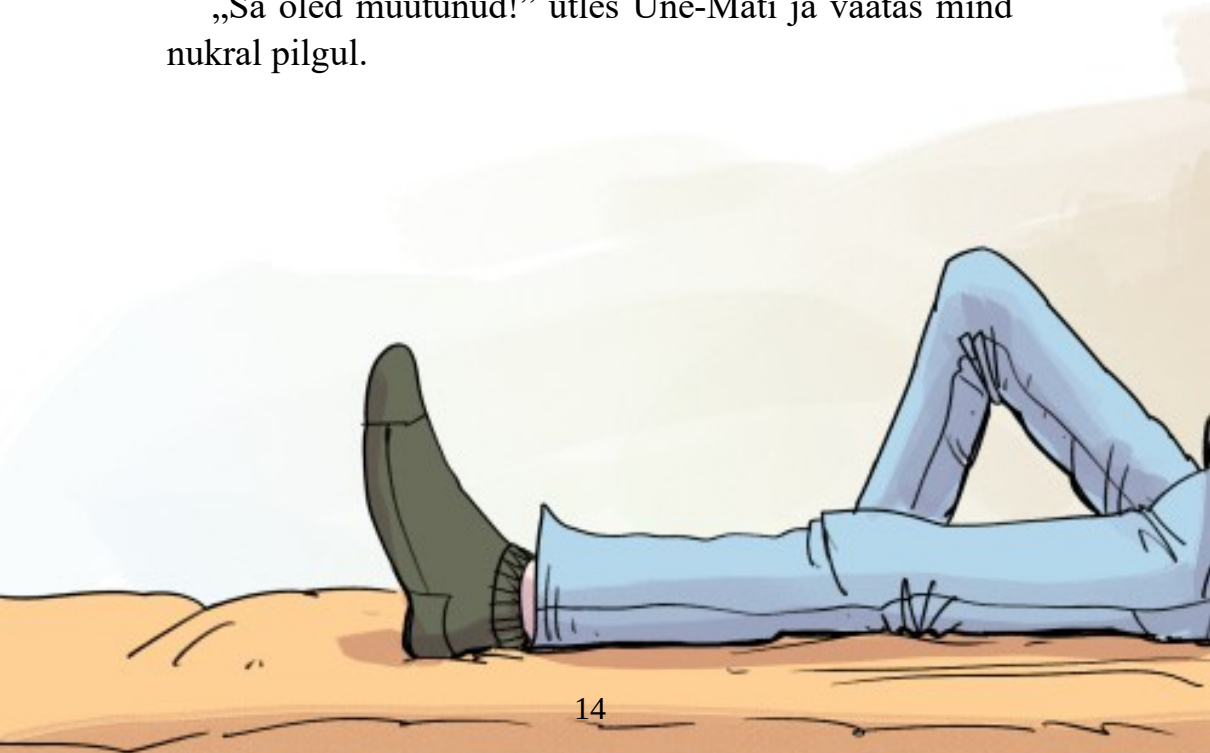
„Sa pead seda ise tegema. Sest Hortimo on sinu välja mõeldud hirm ja Lumo oli sinu välja mõeldud Kaitsja.”

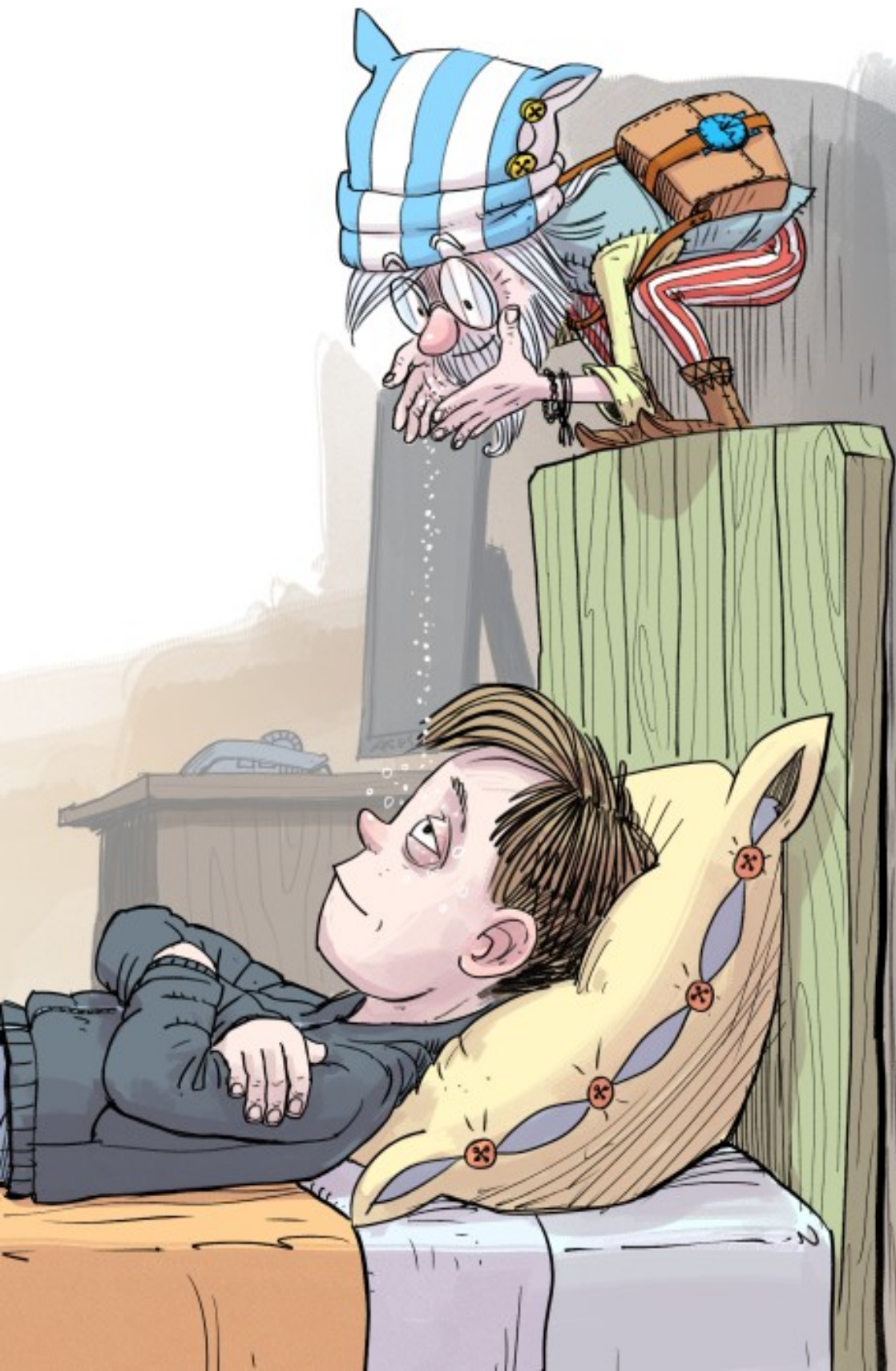
„Oli?” küsisin.

„Jah. Lumo on kadunud ja Hortimo ärkas.”

„Äge ju!” tõgasin mehikest.

„Sa oled muutunud!” ütles Une-Mati ja vaatas mind nukral pilgul.

„Hortimo on taas täies elujõus ja kavatseb Unedemaad vallutada. Kui ta lõplikult võimule tuleb, saabub Unedemaale hirmusid täis pimeduse ajastu ja pärismaailmas ei ärka inimesed enam üles. Sa pead hakkama Unenägude Kaitsjaks.”

„Ma ei usu headuse võitu,” vastasin. „Ja mul on täiesti ükskõik, mis teil seal Unedemaal toimub.”

„Aga su õde? Kas sa siis ei tahagi, et su õde ärkaks?” küsis Une-Mati.

Mõtlesin pisut järele. Ikkagi minu oma õde ju... Lõpuks nõustusin.

„Olgu peale. Tulen sinuga kaasa. Aga ainult Elise pärast, teised mind ei huvita.”

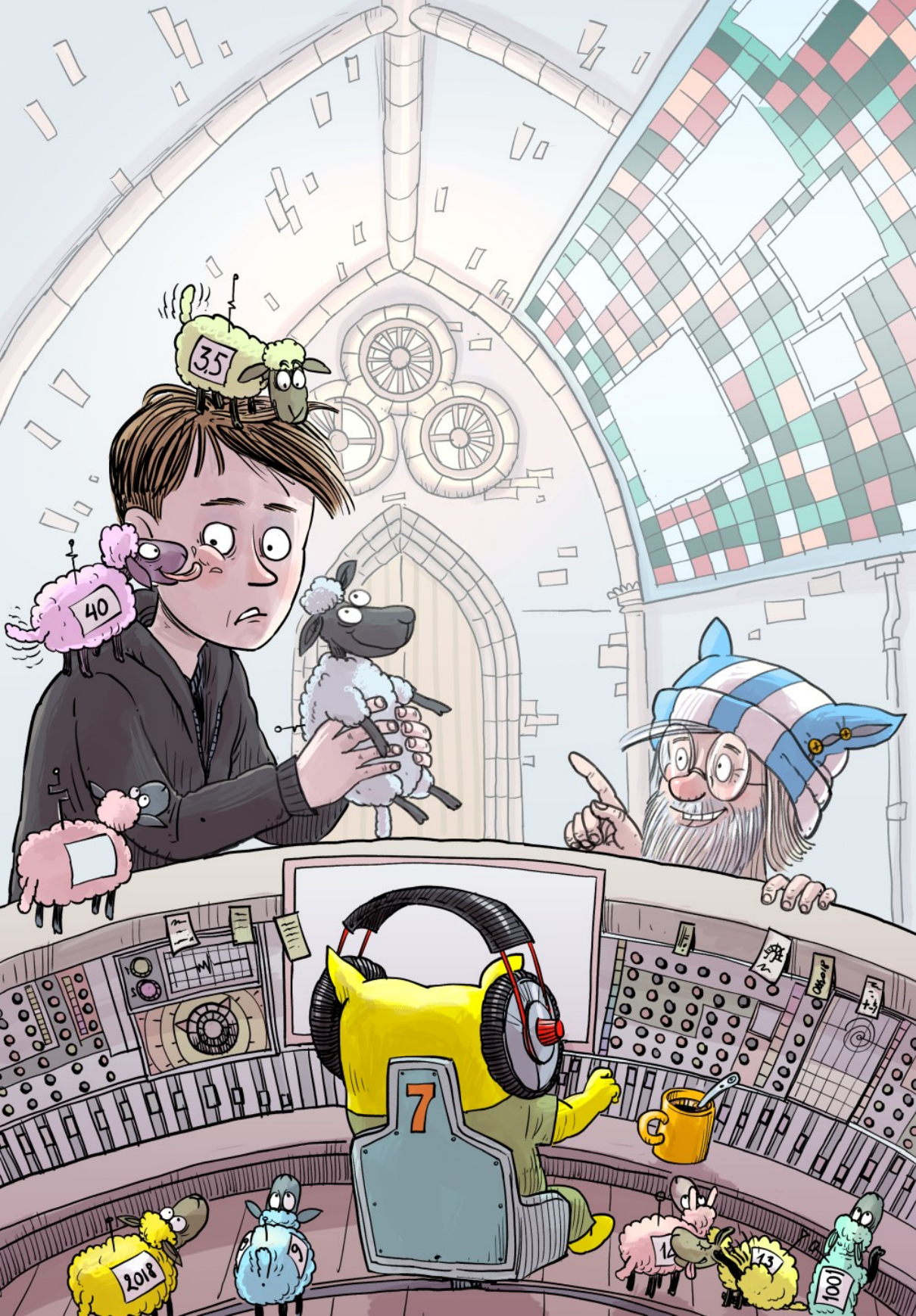
Une-Mati ilme muutus pisut rõõmsamaks.

„Heida pikali!” kamandas mehike ja puistas oma paunast mulle liiva silma.

Unedemaa

Tuba kadus ja kõik mattus pimedusse. Korraga määgisid mu ümber tillukesed lambad. Neid oli väga palju ja nad kõik olid nummerdatud ning varustatud väikeste antennidega, mis turritasid nende seljal. Lambad ronisid üle minu ja aeg-ajalt sattus neist mõne jalg mulle suhu.

Tõusin istuli, pühkisin tüütud määgijad maha ja leidsin end kõrgeist võlvidega ruumist, mis meenutas vanaaegset lossi. Üle terve ühe seina laius suur ekraan,

kus vilkusid inimeste pildid. Mõned nutsid, mõned naersid, mõned magasid.

Juhtimispuldi taga istus suurte kõrvaklappidega mitu väikest käte ja jalgadega patja meenutavat tegelast, kes kõik klõbistasid asjalikult klaviatuuril. Puldis vilkusid rohelised ja punased tulukesed.

Une-Mati kõndis, käed selja peal, tähtsal näol edasitagasi ja viipas töötavate padjakeste suunas:

„Need on unilased,” seletas ta asjalikult, „Unilased on Unedemaa Ilusate Unede Kuningriigi põliselanikud. Neid ei maksa üldse karta.” Ta nägi mu uurivat pilku ja rääkis edasi:

„Punased tulukesed tähistavad hirmsaid ja rohelised rahulikke unenägusid. Mustad, ehk siis kustunud lambid tähistavad Hortimo poolt unevangi lukustatud inimesi.”

„Unevangi?” küsisin.

„Jah, unevangi. Täpselt sinna, kus praegu viibib su õde Elise.”

„Roosa Printsessi unenäole on ülekoormus!” teatas üks unilane puldi tagant.

„Proovi asendada Pöial-Liisiga!” soovitas Une-Mati ja asetaski õrnalt põrandale talle õlale roninud lamba numbrimärgiga 3127.

Jalutasin Une-Matil kannul ja uurisin vilkuvaid pilte. Mõned näod tulid mulle isegi tuttavad ette.

„Une-Mati, sinu udujuttudele on ülekoormus!”

„Püha müristus!” pahandas Une-Mati. „Mõelge ise ka mõni välja! Ma ei jõua kõigega tegeleda!”

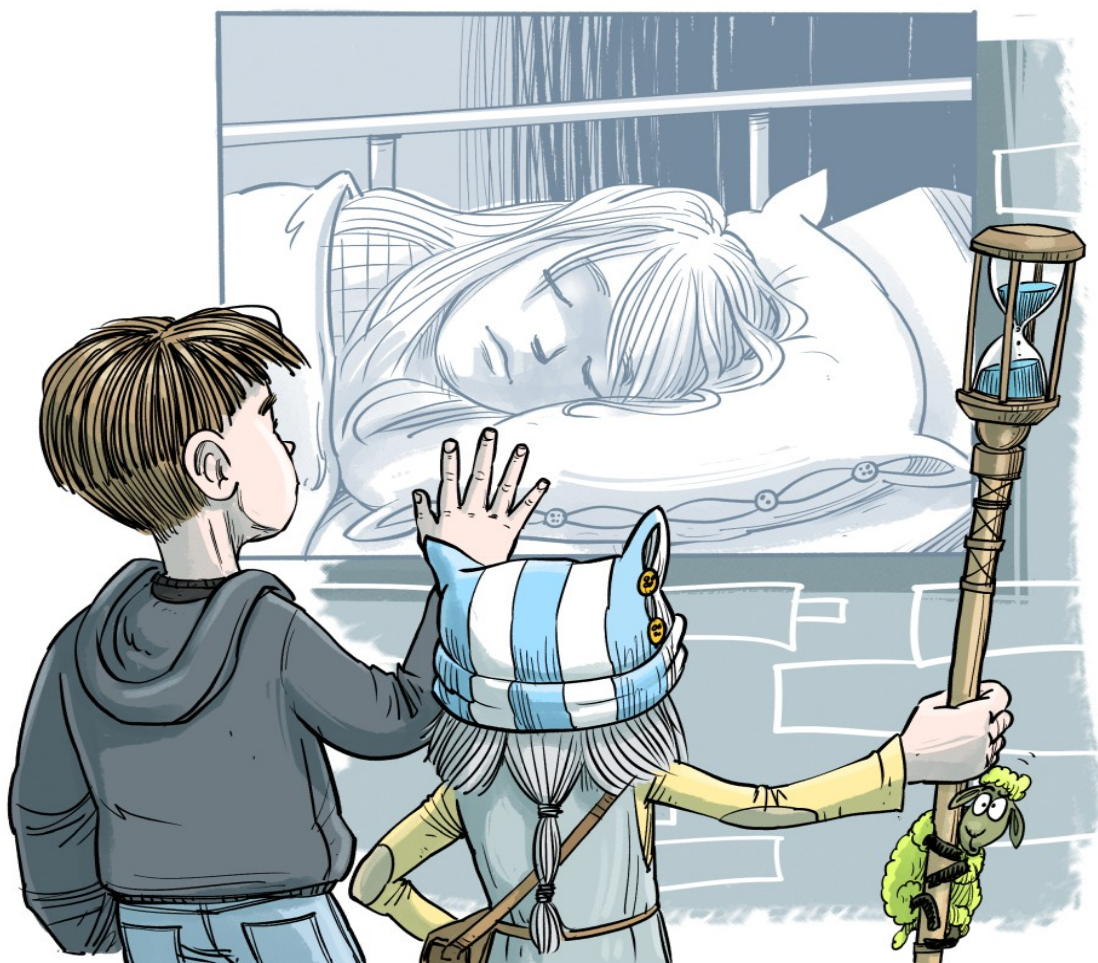
Korraga ilmus ekraanile haiglavoodis lebav Elise.

„Näe, siin ta nüüd on,” osutas Une-Mati mu õele, „lõksus omaenda unenäos. Ja me ei suuda tema olukorda kontrollida. Ainult Hortimo valitseb praegu tema unede üle.”

Ruuduke, mille sisse Elise oli ilmunud, värvus mustaks.

Une-Mati võttis nurgast kepi ja lõi kolm korda vastu põrandat.

„Ma kutsun kohale Unenägude Kaitsjad,” ütles ta.

Raamatut saab osta

Heiki Vilepi lasteraamatute poest

www.vilep.com/raamat

Heiki Vilep
vilep@vilep.com
+372 56567827

Sisukord

Headus ja kurjus

Maja

Muutumine

Elise

Unedemaa

Unenägude Kaitsjad

Unistuste loss

Treeningud ja lammastamine

Une-Matil külas

Uued rünnakud

Hortimo ettepanek

Ärkamine

Otsustav võitlus

Unistus

